

ДО ПИТАННЯ ОПОДАТКУВАННЯ ЗА ЗАКОНОПРОЕКТОМ №4184

Божук І.І.,
здобувач другого (магістерського)
рівня вищої освіти
Навчально-наукового інституту права
Університету державної фіскальної служби України

Аністратенко Ю.І.,
доктор юридичних наук,
професор кафедри фінансового права
Університету державної фіскальної служби України

Божук І.І., Аністратенко Ю.І. До питання оподаткування за законопроектом №4184

В умовах сьогодення, корисним інструментом для ведення бізнесу стає електронна комерція, спрямована на розвиток економіки України і задоволення потреб як виробників товарів (робіт, послуг), так і споживачів.

Відповідно до діючого національного законодавства частина електронних послуг, що надаються міжнародними корпораціями в мережі Інтернет оподатковується податком на додану вартість через механізм делегування обов'язку декларувати податкові зобов'язання їх покупцями у разі, якщо вони є платниками податку на додану вартість або є суб'єктами господарювання, навіть якщо вони не зареєстровані платниками податку на додану вартість.

Статтю присвячено дослідженню актуальних аспектів оподаткування за законопроектом №4184. Проаналізовано передумови для адміністрування податку на додану вартість при оподаткуванні електронних послуг фізичним особам, що постачаються нерезидентами в мережі Інтернет, шляхом внесення відповідних змін до Податкового кодексу України, враховуючи особливості національного законодавства та з урахуванням іноземного досвіду.

Систематизовано основні зміни, що пропонуються законопроектом. Зазначено, що законопроект в цілому має позитивне значення для економіки та розвитку держави, а також звертається увага на недосконалість деяких положень.

Виокремлено основні зміни, що пропонуються законопроектом, а саме: визначено перелік електронних послуг; включено перелік нерезидентів до переліку осіб, які реєструються платниками ПДВ; встановлено правила визначення місця постачання електронних послуг (B2C); визначено спрощену процедуру реєстрації платника ПДВ для постачальників-нерезидентів, яка може здійснюватися віддалено в електронній формі на спеціально розробленому веб-порталі; звільнено від обов'язку нерезидента реєструвати податкові накладні; передбачено сплату податкового зобов'язання для нерезидента в іноземній валюті.

Зазначено, що прийняття законопроекту забезпечить справедливі умови оподаткування для національних та міжнародних компаній нерезидентів, які надають електронні послуги на території України. Введення правил сприятиме додатковим надходженням від сплаченого податку до бюджету. Законопроект пропонує простий механізм оподаткування податком на додану вартість нерезидентів, а саме дає змогу віддалено зареєструватися в електронному кабінеті платника податків, а також сплатити податок у валюті без присутності на території України.

Ключові слова: оподаткування, електронні послуги, адміністрування податків, європейська інтеграція.

Bozhuk I.I., Anistratenko Y.I. On the issue of taxation under the bill №4184

In today's conditions, a useful tool for doing business is e-commerce, aimed at developing the economy of Ukraine and meeting the needs of both producers of goods (works, services) and consumers.

According to the current national legislation, part of the electronic services provided by international corporations on the Internet is subject to value added tax through the mechanism of delegating the obligation to declare tax liabilities to their customers if they are value added tax payers or are subjects management, even if they are not registered as value added taxpayers.

The article is devoted to the study of current aspects of taxation under the bill №4184. The preconditions for the administration of value added tax in the taxation of electronic services to individuals supplied by non-residents on the Internet are analyzed by making appropriate amendments to the Tax Code of Ukraine, taking into account national legislation and foreign experience.

The main changes proposed by the bill are systematized. It is noted that the bill as a whole has a positive impact on the economy and development of the state, and also draws attention to the imperfection of some provisions.

The main changes proposed by the bill are highlighted, namely: the list of electronic services is determined; the list of non-residents is included in the list of persons registered as VAT payers; established rules for determining the place of supply of electronic services (B2C); a simplified VAT registration procedure for non-resident suppliers has been defined, which can be carried out remotely in electronic form on a specially developed web portal; released from the obligation of a non-resident to register tax invoices; provides for the payment of tax liability for a non-resident in foreign currency.

It is noted that the adoption of the bill will provide fair tax conditions for national and international companies of non-residents that provide electronic services in Ukraine. The introduction of the rules will contribute to additional revenues from the paid tax to the budget. The bill proposes a simple mechanism for value added tax of non-residents, namely, allows you to remotely register in the electronic office of the taxpayer, as well as pay tax in foreign currency without a presence in Ukraine.

Key words: taxation, electronic services, tax administration, European integration.

Постановка проблеми. У сучасних умовах ведення бізнесу корисним інструментом стає електронна комерція, спрямована на розвиток економіки України і задоволення потреб як виробників товарів (робіт, послуг), так і споживачів. Комерційна діяльність, заснована на всесвітній комп'ютерній мережі Інтернет, дає змогу розширити ринки збуту як малих підприємств, так і великих компаній. Споживачі все більше користуються під час вибору товарів, робіт чи послуг сайтами компаній, магазинів, туристичних фірм тощо. Крім того, досить зручно користуватися сайтами приватних оголошень про продаж товарів, які були вживані [1, С. 161].

Розвиток та поширення технологій і відповідно надання електронних послуг створило для компаній умови за яких масштабування власного продукту (послуги) реалізовується на всіх континентах у відносинах B2C та B2B не залежно від фізичної присутності компанії.

Розуміння постійного представництва, як єдиного взаємозв'язку національної податкової системи та нерезидента не враховує специфіку компаній цифрової економіки, а відтак діяльність таких компаній на території України провадиться без належного оподаткування.

Відповідно до діючого національного законодавства частина електронних послуг, що надаються міжнародними корпораціями в мережі Інтернет оподатковується податком на додану вартість (далі – ПДВ) через механізм делегування обов'язку декларувати податкові зобов'язання їх покупцями у разі, якщо вони є платниками податку на додану вартість або є суб'єктами господарювання, навіть якщо вони не зареєстровані платниками податку на додану вартість [2].

Надання компаніями нерезидентами електронних послуг для фізичних осіб, які не мають статусу суб'єкта господарювання, не дозволяє ефективно реалізувати правила оподаткування ПДВ. Це призводить до втрат державного бюджету та створює неконкурентне середовище для резидентів-платників. Тим самим, порушуються базові принципи рівності та нейтральності оподаткування платника податків.

У свою чергу встановлення особливих правил оподаткування ПДВ електронних послуг стає звичною практикою в іноземних державах, наприклад в країнах Європейського Союзу, Австралії, Білорусі, Казахстані, Росії тощо.

Стан дослідження. Окремі питання функціонування податку на додану вартість розглядалися в роботах таких науковців, як: П. Гайдуцький, О. Гусакова, Д. Дема, М. Дем'яненко, С. Дробязко, Т. Дугар, В. Жук, В. Загородній, З. Задорожний, С. Кваша, П. Лайко, М. Лесько, О. Малишкін, О. Озерчук, Т. Паянок, А. Поддєрьогін, П. Саблук, В. Синчак, Л. Тулуш та інші.

Разом з тим, недослідженою сферою сьогодні залишається оподаткування електронних послуг в мережі Інтернет, що і доводить актуальність обраної теми.

Метою статті є дослідження актуальних аспектів оподаткування електронних послуг у мережі Інтернет за законопроектом №4184.

Виклад основного матеріалу. Вперше на проблему оподаткування ПДВ електронних послуг звернули увагу в Європейському Союзі, змінивши правила визначення місця постачання таких послуг.

Так, до 2015 року місце постачання електронних послуг визначалося за місцем реєстрації постачальника, що дозволяло деяким постачальникам мінімізувати податок, реєструючись у країнах, де застосовувалася низька ставка ПДВ або послуги взагалі звільнялися від оподаткування. Саме тому, були розроблені правила, які б дозволи оподаткувати ПДВ електронні послуги саме за місцем їхнього споживання [2].

Окрім того, для реалізації свого задуму в Європейському Союзі було запроваджену спеціальну систему MOSS (Mini One Stop Shop), яка дозволила суб'єктам господарювання декларувати та сплачувати ПДВ у країні споживання послуги без необхідності реєстрації платником ПДВ в загальному порядку.

Запропонована Європейським Союзом модель оподаткування ПДВ електронних послуг стала основою для інших держав при розробці подібних податкових режимів, дозволивши збільшити розмір податкових надходжень до бюджету відповідної держави, шляхом оподаткування послуги безпосередньо у країні їх споживання.

З 01 січня 2017 року в Російській Федерації був введений податок, який зобов'язав нерезидентів сплачувати податок на додану вартість з продажу на території Російської Федерації електронних послуг: цифрового контенту, послуг зберігання та обробки інформації, реєстрації доменів і хостингу та ін., при цьому вони повинні стати на податковий облік [2].

Серед технологічних гігантів у контролюючому органі зареєструвались Apple Distribution International, Google Commerce, Microsoft Ireland, Netflix International B.V., Wargaming Group, Bloomberg, Alibaba, Booking.com та ін. Загалом з моменту впровадження податку на податковий облік стало 1580 компаній.

За офіційними даними до бюджету такими компаніями (B2C) було сплачено у 2017 році - 9,4 млрд. руб., у 2018 – 12 млрд. руб., у I кварталі 2019 – 12 млрд. руб. (70% суми припадає на найбільші ІТ компанії). Аналогічні податкові правила введені в Республіці Білорусь у 2018 році [2].

Таким чином, для України є актуальним створення передумов для адміністрування податку на додану вартість при оподаткуванні електронних послуг фізичним особам, що постачаються нерезидентами в мережі Інтернет шляхом внесення відповідних змін до Податкового кодексу України враховуючи особливості національного законодавства та з урахуванням іноземного досвіду.

У цьому контексті варто зазначити, що Верховна Рада України прийняла за основу законопроект №4184 (далі – Законопроект) про так званий «податок на Google», що пропонує зрівняти правила оподаткування для міжнародних технологічних компаній із українськими. За відповідні зміни до законодавства проголосували в першому читанні 235 народних депутатів [2].

Метою цього законопроекту є збільшення доходів Державного бюджету від податку на додану вартість за рахунок залучення до оподаткування ПДВ нерезидентів, що надають фізичним особам електронні послуги, місце постачання яких розташоване на митній території України та створення сприятливих умов ефективного та не обтяжливого адміністрування для бізнесу й держави процедур, пов'язаних зі сплатою податку.

Зазначимо, що голова парламентського комітету з питань фінансів, податкової та митної політики Данило Гетманцев, вказує, що такий механізм діє у 83 юрисдикціях світу, а відсутність такого механізму призводить до щорічної втрати держбюджетом трьох мільярдів доларів США потенційних надходжень [3].

З метою детальнішого аналізу змісту Законопроекту, необхідно вказати основні положення, які пропонуються до реалізації.

З метою справляння податку особою-нерезидентом, у статті 186.3⁻¹ Законопроекту зазначається, що «місцем постачання електронних послуг вважається місцезнаходження отримувача послуг. З метою застосування зазначеного пункту місцезнаходження отримувача електронних послуг визначається:

- для отримувача послуг - фізичної особи, яка зареєстрована як суб'єкт господарювання, - за місцем реєстрації такого отримувача як суб'єкта господарювання;
- для отримувача послуг - фізичної особи, яка не зареєстрована як суб'єкт господарювання, - за допомогою відомостей про місцезнаходження отримувача послуг, отриманих платником податку в процесі надання послуг, зокрема:
 - а) кодом країни на SIM картці, використаній отримувачем електронної послуги;
 - б) місцезнаходження провайдера телекомунікацій, послугами якого користувався одержувач в процесі отримання електронної послуги;
 - в) місцезнаходженням пристрою, яке визначається за його IP-адресою, яке використовувалося отримувачем електронної послуги
 - г) місцезнаходженням банку чи іншої фінансової установи, у якому відкритий рахунок, через який здійснюється оплата електронної послуги;
 - д) відомостями про місце проживання, наданими отримувачем електронної послуги» [2].

«Якщо в договорі, в тому числі укладеному в електронній формі, відсутня інформація, що отримувачем електронних послуг є суб'єкт господарювання, то вважається, що така послуга отримана фізичною особою.

Згідно статті 208.5¹ Законопроекту, документом, що підтверджує факт постачання електронних послуг нерезидентом є будь-який документ що підтверджує факт оплати вартості таких послуг, в тому числі надісланий в електронній формі засобами електронного зв'язку» [2].

«Статтею 208¹.1. Законопроекту встановлюються правила оподаткування електронних послуг, місце постачання яких розташовано на митній території України, в разі постачання таких послуг фізичним особам особою нерезидентом, яка не має постійного представництва і яку зареєстровано як платник податку».

Якщо електронні послуги на митній території України постачаються фізичним особам через посередника, то в цілях оподаткування вважається, що посередник є постачальником таких електронних послуг. На такого посередника, якщо він є особою нерезидентом, поширюються правила оподаткування, встановлені цією статтею.

Відповідно до статті 208¹.2. Законопроекту, «реєстрація як платник податку особи нерезидента, який постачає електронні послуги фізичним особам, місце постачання яких розташовано на митній території України, здійснюється на підставі заяви про реєстрацію як платник податку такої особи нерезидента» [2].

«Особа нерезидент зобов'язаний подати заяву про реєстрацію як платник податку, якщо за результатами попереднього календарного року загальна сума від здійснення ним операцій з постачання фізичним особам електронних послуг, місце постачання яких розташовано на митній території України, сукупно перевищує суму еквівалентну 1000000 гривень, яка обчислюється за офіційним курсом валюти України до іноземної валюти, встановленим Національним банком України, що діє на 0 годин 31 грудня відповідного року. Така заява подається до 31 березня включно відповідного календарного року, наступного за роком у якому така особа нерезидент досягла передбаченого у цьому пункті обсягу.

Особа нерезидент, який не досяг, передбаченого у цьому пункті обсягу, вважає за доцільне добровільно зареєструватися як платник податку, може подати заяву про реєстрацію як платник податку не пізніше ніж за 10 календарних днів до початку звітного (податкового) періоду, з якого такий нерезидент вважатиметься платником податку».

Як зазначається у статті 208¹.4. Законопроекту, базовим звітним (податковим) періодом для особи нерезидента зареєстрованого платником податку відповідно до пункту 208-1.2 цієї статті є квартал.

Останнім звітним (податковим) періодом є період, який розпочинається першим днем кварталу, у якому було анульовано реєстрацію як платник податку особи нерезидента, та закінчується днем анулювання реєстрації як платник податку особи нерезидента.

Законопроектом передбачено, що «датою виникнення податкових зобов'язань по операціях з постачання особою нерезидентом електронних послуг, є останній день звітного (податкового) періоду у якому здійснено оплату електронних послуг» [2].

«База оподаткування операцій з постачання особою нерезидентом електронних послуг, визначається виходячи з договірної вартості таких послуг. Податок становить 20 відсотків бази оподаткування та включається до ціни електронних послуг.

База оподаткування і сума податку визначаються у національній валюті. Перерахунок іноземної валюти у валюту України здійснюється за офіційним курсом валюти України до іноземної валюти, встановлений Національним банком України, що діє на 0 годин дня визначення податкових зобов'язань».

Необхідно зазначити, що відповідно до статті 208¹.8. Законопроекту, «особа нерезидент складає податкову спрощену податкову декларацію і подає її в електронній формі в особистому кабінеті платника податку на електронному сервісі «ПДВ для осіб нерезидентів», протягом 40 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) періоду, не залежно від того чи здійснювалося протягом звітного (податкового) періоду нерезидентом постачання фізичним особам електронних послуг, місце постачання яких розташовано на митній території України чи ні» [2].

«В спрощеній податковій декларації зазначається:

- а) найменування особи нерезидента, зареєстрованого як платник податку;
- б) індивідуальний податковий номер особи нерезидента, зареєстрованого як платник податку;
- в) звітний (податковий) період, за який подається спрощена податкова декларація;
- г) договірна вартість постачання електронних послуг, без урахування податку;
- г) сума податку».

«У разі якщо у майбутніх податкових періодах особа нерезидент, зареєстрований як платник податку, самостійно виявляє помилки, що містяться у раніше поданій ним спрощеній податковій декларації, він зобов'язаний надіслати уточнюючий розрахунок до такої спрощеної податкової декларації та сплатити суму недоплати» [2].

«В уточнюючому розрахунку до спрощеної податкової декларації зазначається:

- а) найменування особи нерезидента, зареєстрованого як платник податку;
- б) індивідуальний податковий номер особи нерезидента, зареєстрованого як платник податку;
- в) дата складання уточнюючого розрахунку до спрощеної податкової декларації;
- г) звітний (податковий) період, за який була подана спрощена податкова декларація;
- г) договірна вартість постачання електронних послуг, яка не була задекларована у спрощеній податковій декларації, без урахування податку;
- д) сума податку, яка не була задекларована у спрощеній податковій декларації».

Сума податкового зобов'язання, зазначена особою нерезидентом в уточнюючому розрахунку до спрощеної податкової декларації, підлягає сплаті протягом 30 календарних днів, що настають за днем подання такого уточнюючого розрахунку до спрощеної податкової декларації.

У разі, якщо особа нерезиденту встановлений термін не подає спрощену податкову декларацію або у встановлений термін не сплачує податок, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику протягом 30 календарних днів після спливу встановлених термінів, направляє такому нерезиденту в передбаченому статтею 58-1 Податкового кодексу України, порядку повідомлення про необхідність подання спрощеної податкової декларації та/або сплати податку, а також про суму штрафних санкцій за такі порушення.

Центральний орган виконавчої, що реалізує державну податкову політику може надсилати особі нерезиденту, зареєстрованому як платник податку, запити на отримання податкової інформації в електронній формі (далі – електронний запит) засобами електронного зв'язку в електронному сервісі «ПДВ для нерезидентів» з одночасним повідомленням на електронну адресу, вказану нерезидентом при реєстрації як платник податку.

В електронному запиті має бути вказано:

- перелік інформації, яка запитується;
- перелік документів, які пропонується надати;
- строк та спосіб надання такої інформації;
- наслідки не надання або несвоєчасного надання відповіді на отриманий запит [2].

«Відповідь на електронний запит має бути надана особою нерезидентом протягом 30 днів з дня, наступного за днем отримання запиту, в електронній формі через електронний сервіс «ПДВ для осіб нерезидентів».

Форма та порядок направлення запиту згідно з цим пунктом встановлюється центральним органом виконавчої влади, який формує та реалізує фінансову політику».

Разом з тим, Законопроектом передбачаються особливості справляння податку на додану вартість. Так, «особа нерезидент, у якого загальна сума від здійснення ним операцій з постачання фізичним особам електронних послуг, місце постачання яких розташовано на митній території України за 2021 календарний рік сукупно перевищує суму, встановлену пунктом 2081.2 Законопроекту, до 31 березня 2022 року включно подає через електронний сервіс «ПДВ для осіб нерезидентів» до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику заяву про реєстрацію особи нерезидента як платника податку» [2].

Тож, варто підсумувати основні зміни, що пропонуються Законопроектом:

1. Визначено перелік електронних послуг.
2. Включено перелік нерезидентів до переліку осіб, які реєструються платниками ПДВ.
3. Встановлено правила визначення місця постачання електронних послуг (B2C).
4. Визначено спрощену процедуру реєстрації платника ПДВ для постачальників-нерезидентів, яка може здійснюватися віддалено в електронній формі на спеціально розробленому веб-порталі.
5. Звільнено від обов'язку нерезидента реєструвати податкові накладні.
6. Передбачено сплату податкового зобов'язання для нерезидента в іноземній валюті.
7. Виключено застарілу та дискримінаційну норма, згідно з якою резиденти при виплаті нерезидентам доходу за виробництво та/або розповсюдження реклами повинні сплачувати податок за ставкою 20% [4].

Проаналізувавши основні аспекти Законопроекту, вважаємо за необхідне звернути увагу на деякі недоопрацювання, що потребують вирішення:

1. Законопроектом передбачено запровадження оподаткування податком на додану вартість операцій з надання електронних послуг нерезидентом, який не має постійного представництва та постачає на митній території України фізичним особам, фізичним особам - підприємцям, не зареєстрованим платниками податку на додану вартість, електронні послуги, а також реєстрацію такого нерезидента платником ПДВ [2].

При цьому фактично для нерезидентів передбачається встановити окремий порядок виконання обов'язків, пов'язаних з нарахуванням і сплатою відповідного податку.

Зокрема, платникам податку – нерезидентам не відкриватимуться рахунки в системі електронного адміністрування податку на додану вартість, вони не складатимуть податкові накладні, не отримуватимуть податкового кредиту, для них передбачено окремий порядок адміністративного оскарження рішень контролюючих органів.

Зазначене не повною мірою відповідає принципу рівності усіх платників перед законом, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації, що полягає в забезпеченні однакового підходу до всіх платників податків незалежно від соціальної, расової, національної, релігійної приналежності, форми власності юридичної особи, громадянства фізичної особи, місця походження капіталу (підпункт 4.1.2 пункту 4.1 статті 4 Податкового кодексу України) [5].

2. Підпунктом 6 пункту 5 розділу I Законопроекту передбачено подання скарги на податкове повідомлення особі нерезиденту, не зареєстрованій як платник податку на додану вартість, в порядку, встановленому міжнародними договорами України, а у разі відсутності міжнародного договору України з країною особи нерезидента – в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України [2].

У такий спосіб Кабінету Міністрів України фактично делеговано повноваження щодо регулювання окремих елементів механізму оподаткування, що не відповідає конституційним приписам щодо виключного повноваження Верховної Ради України визначати всі елементи правового механізму регулювання податків.

Крім того, зазначене не відповідає пункту 37.1 статті 37 Податкового кодексу України, відповідно до якого підстави для виникнення, зміни і припинення податкового обов'язку, порядок і умови його виконання встановлюються цим Кодексом або законами з питань митної справи [5].

3. Законопроектом передбачається доповнити Податковий кодекс України статтею 208¹, якою врегулювати оподаткування електронних послуг, що постачаються нерезидентами фізичним особам, місце постачання яких розташоване на митній території України.

В цілому статтю слід відкоригувати, передбачивши оподаткування операцій з надання електронних послуг, а не самих електронних послуг, що відповідатиме статті 185 Податкового кодексу України [5].

Також за цієї статтею «особа нерезидент зобов'язана подати заяву про реєстрацію як платник податку...». Однак при цьому проектом не передбачено внесення змін до статті 182 Податкового кодексу України, якою встановлено випадки обов'язкової реєстрації суб'єкта платником податку на додану вартість.

Крім того, відповідно до зазначеної статті особа нерезидент, зареєстрована як платник податку відповідно до пункту 208^{1.2} цієї статті не здійснює формування податкового кредиту з податку та не складає податкові накладні на операції з постачання електронних послуг, місце постачання яких розташоване на митній території України.

Водночас не врегульовано питання формування податкового кредиту щодо нерезидентів, які крім постачання відповідних електронних послуг також здійснюють інші види діяльності, що є об'єктом оподаткування.

Юридично некоректним є обрахування певних строків у робочих, а не календарних днях, оскільки у випадку взаємовідносин з нерезидентами в різних країнах можуть бути різні робочі та неробочі дні.

Зазначене свідчить про незавершеність механізму правового регулювання. Крім того, у цій статті та іншому тексті проекту застосовується конструкція «особа нерезидент», яку слід привести у відповідність до подібних конструкцій, що вживаються в Податковому кодексі України, а саме: «особа-нерезидент» або «нерезидент» [2].

Висновки. Прийняття законопроекту забезпечить справедливі умови оподаткування для національних та міжнародних компаній нерезидентів, які надають електронні послуги на території України. Введення правил сприятиме додатковим надходженням від сплаченого податку до бюджету. Законопроект пропонує простий механізм оподаткування ПДВ нерезидентів, а саме дає змогу віддалено зареєструватися в електронному кабінеті платника податків, а також сплатити податок у валюті без присутності на території України.

Разом з тим, проаналізований Законопроект містить ряд недоліків та не доопрацювань, які потребують корегування. Вбачаємо позитивну перспективу прийняття даного Законопроекту в Україні, що дасть змогу поповнити бюджет країни податковими надходженнями та досягнути принципу рівності та балансу по відношенню до платників-резидентів.

Список використаних джерел:

1. Лега О.В. Інтернет-торгівля: облік та оподаткування. Причорноморські економічні студії. Випуск 43, 2019. С. 161-166. URL: http://bses.in.ua/journals/2019/43_2019/29.pdf (дата звернення: 05.05.2021).

2. Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо оподаткування податком на додану вартість електронних послуг, що постачаються нерезидентами фізичним особам, місце постачання яких розташовано на митній території України: законопроект України № 4184 від 02.10.2020 року. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=70112 (дата звернення: 05.05.2021).

3. ВР підтримала законопроект про «податок на Google». URL: <https://www.dw.com/uk/vr-pidtrymala-zakonproiekt-pro-podatok-na-google/a-56603835> (дата звернення: 05.05.2021).

4. Електронні послуги нерезидентів: зміни в оподаткуванні ПДВ. URL: <https://medoc.ua/blog/elektronni-poslugi-nerezidentiv-zmini-v-opodatkuvanni-pdv-> (дата звернення: 05.05.2021).

5. Податковий кодекс України: Закон України № 2755-VI від 02.12.2010 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text> (дата звернення: 05.05.2021).